

Caribisch verhaal deel 2

Alice liep naar het kleine politiebureau waar ze als onderzoekslid van het sinds kort op het eiland gevestigde rechercheteam werkte. Ze was de enige Nederlandse vrouw, naast grote mannen, zowel blank als gekleurd. Haar taak was om de criminaliteit op het eiland te inventariseren en een plan te maken ter preventie. Door de toestroom van makamba's, blanken, op het eiland werd de roep om veiligheid groter, terwijl er feitelijk niet méér gebeurde dan daarvoor.

Maar een enkele inbraak in een makambahuis werd in de gemeenschap met zoveel afkeuring besproken, dat ze verplicht waren de mensen ergens mee gerust te stellen. Alice ging dus op onderzoek. Ze sprak mensen in verschillende wijken, zowel bewoners als bezoekers, ze sprak haar collega's van de politie, maar ook mensen van de rechtbank en van het ziekenhuis, als er iemand na een overval daar belande. Zo kreeg ze vooral een idee van het gevoel van veiligheid of onveiligheid dat de mensen op het eiland hadden.

Toen ze binnenkwam bij het bureau was er veel tumult. Vier lokale jongens zaten op de bankjes en schreeuwden naar twee agenten die boven hen uittorenden. Haar Nederlandse collega's. Ze bleef even staan. Eén van de jongens riep:

"En waarom zouden wij die spullen van de boot hebben genomen? dat kan helemaal niet man, ik was gewoon thuis". De jongens praatten nu door elkaar heen en de politiemannen maanden ze tot kalmte. Er werd er een meegenomen voor verhoor, de andere drie bleven verontwaardigd met elkaar doorpraten. Ze liep naar de collega die zich van ze af had gedraaid en koffie aan het halen was.

"Wat is er aan de hand?" vroeg ze. Hij keek haar aan. Zoals altijd met een mengeling van bewondering en verbazing, alsof hij nog steeds niet geloofde dat zij hier ook werkte. Voor zes maanden, maar toch, ze was een gelijkwaardig collega.

"Op de Noordam zijn vannacht spullen gestolen" zei hij.

"Wat voor spullen?" vroeg Alice.

"Vooral gadgets, uit de kamers van een paar gasten" zei Tjeerd. Een man van veel woorden was hij niet.

"Uit de kamers? Hoe kan dat? En waarom zijn deze jongens verdacht?"

"De gasten waren aan het dineren, uit een paar kamers zijn spullen weg genomen, deze jongens hingen 's nachts rond het schip, iemand tipte ons"

"En hoe reageren ze?"

"Ze beweren bij hoog en laag dat ze er niets mee te maken hebben, nou we zullen zien" hij had een boze uitdrukking op zijn gezicht toen hij de tweede jongen maande om mee te komen. Alice keek ze peinzend na.

Ze ging aan haar kantoor zitten en opende haar mail. Een paar bevestigingen voor gesprekken vandaag. Haar telefoon piepte. Een sms van Rob "miss you". Ze sms-te terug: "miss you too", gevolgd door: "zullen we samen lunchen?"

Ze zuchtte even. Hij deed zo zijn best, maar ze had gewoon even niet zoveel tijd voor hem, "vandaag lukt niet schat, heb interviews, hoe ist met de telekomkommer?". Hun grapje. Hij wilde iets opzetten in de verkoop van tweedehands smartphones. Een gevoel van schuld knaagde aan haar. Zij wilde hier zo graag naartoe, eruit, een andere wereld ontdekken, een nieuwe uitdaging in het werk, serieus genomen worden. Tom wilde bij haar blijven dus was meegegaan. Hij had zijn baan bij de Phonehouse opgezegd. Ze dacht dat hij snel zijn draai wel zou vinden hier, er was genoeg te doen. Maar het leek hem niet te lukken. Nouja, ze was ook niet verantwoordelijk voor hem. Toen er geen antwoord op haar sms

kwam schreef ze hem: “vanavond gaan we samen bij de Boathouse eten, goed?” en er kwam een smiley als antwoord terug.

Ze keek op haar klok, pakte haar tas en vertrok naar haar eerste afspraak.

De weg naar Tera Negra had ze nog niet vaak gereden, het was een slechte weg vol kuilen en het laatste deel onverhard. Ze was blij met de fourwheeldrive die ze had gekocht zodra ze op het eiland was aangekomen. Overgenomen van een agent die zijn termijn erop had zitten en terug ging naar Nederland. Bij de onverharde weg minderde ze vaart om naar de routebeschrijving te kijken die ze had meegekregen. Gewend als ze was om met een navigatiesysteem te rijden, moest ze hier met handgeschreven routebeschrijvingen van collega’s en de kaart op de stoel naast haar de plekken vinden die soms zo verborgen lagen, dat het een wonder was dat er überhaupt mensen woonden.

Aan het einde van de onverharde weg was een bocht, daar aan de linkerhand moest ze zijn. Ze fronste haar wenkbrauwen. Het terrein was omheind met een hek van gaas, dat op sommige plekken kapot was en open hing. Overal op de grond lagen spullen: autobanden, stukken hout en ijzer, gereedschap. Bordjes met teksten erop: “welcome to my world” “bon bini” “watch out for the dog”, beschilderd op wrakhout en vastgemaakt met palen in de grond of aan een boom vast. Ze nam alles in zich op. Alleen die hond, dat baarde haar zorgen. Veel honden op het eiland waren ofwel kortgehouden en agressief ofwel losgeslagen vanwege teveel vrijheid. Ze mocht helaas geen wapenstok bij zich dragen, ze was immers geen politie-agent, maar een korte houten stok was vaak ook al voldoende om de beesten op afstand te houden.

Behoedzaam deed ze de deur van de auto open en pakte de stok die op de achterbank lag. Ineens hoorde ze hard geblaf en tegelijk het openen van een deur.

“Caesar, hier!!” hoorde ze een mannenstem en het blaffen stopte meteen. Een dikke donkere man stapte naar buiten, haalde de hond aan zijn halsband naar zich toe en maakte hem vast aan een lang touw, dat aan het huis vastzat met een ijzeren haak. Hij liep naar haar toe. Hij droeg een rode baseballcap en een groen T-shirt met Bob Marley erop, het was te kort dus een stuk van zijn buik pilde eronder uit, over zijn brede jeans, die tot zijn knieën reikte. De broek hing zó laag, dat ze van achter een stuk van zijn billen en zijn bilnaad had gezien, toen de man de hond vastmaakte.

Ze wachtte tot de man haar kant op kwam en stapte toen uit. Monter liep ze op hem af, hij was een kop groter dan haar. Ze stak haar hand uit:

“Alice Wonderboom, Rechercheteam” zei ze en schudde zijn hand. Hij drukte de hare nauwelijks, alsof hij bang was haar te breken.

“Jairo Clementina, kom binnen” zei de man en draaide zich om. Ze liep achter hem aan over het hobbelige terrein, voorzichtig over het hout en het ijzer op de grond heenstappend.

Toen Alice het huis binnenliep, hield ze haar adem in. Er hing een zware lucht van kruidig eten, bier en vet.

“Kunnen we ergens buiten zitten?” vroeg ze en Jairo keek haar verbaasd aan.

“Oké kom maar mee” zei hij en ze liepen naar een deur die naar een kleine binnenplaats leidde. Er stonden twee gammele rieten tuinstoelen en hij wees haar er één aan. Ze ging zitten. Er stond een verroeste koelkast die Jairo opentrok.

“Wil je wat drinken? Ik heb van alles”

“Heb je Fruitpunch?” vroeg Alice. Hij keek even in de koelkast en haalde er een zalmroze gekleurd blikje uit.

“Hier, je hebt geluk” zei hij en gaf haar het blikje aan. Hij ging zitten.

“Zo, meneer Clementina” begon Alice waarop hij haar meteen onderbrak:

“Zeg maar Jairo”.

“Oké Jairo, we hebben een melding gekregen van verdwenen spullen van uw terrein”. “Dat klopt, er worden spullen van mij gestolen,”

“Wat voor spullen?”

“Hout, ijzer, grote platen”

“Platen?”

“Ja van hoe heet dat... golfplaat”

“Heeft u enig idee wie dat gedaan kan hebben en waarvoor ze de spullen gebruiken?”

“Nee” antwoordde Jairo en wreef over zijn kin.

“Maar als ik ze te pakken krijg schiet ik ze kapot”.